

正正正正

brže od voza

edicija: *Sam(a) svoj pokret*

Dragi čitaoci,

Tekstovi koji su pred vama, skupljeni su povodom Svetskog dana poezije*, 2022. godine i predstavljaju pesnički dijalog, saradnju, na relaciji Beograd-Novi Sad. Zanimljivo je reći i da se program Svetskog dana poezije 2014. godine, dešavao upravo na ovoj relaciji, pod sloganom *Mi (ni)smo vaša deca*. Devet godina kasnije, a sedam dana nakon što bi brzi voz trebalo da još više približi Novi Sad i Beograd, imamo nove tekstove, koji su i vrsta odgovora -pre svega na stvarnost, a onda i na jednu temu iz naše stvarnosti - **Brže od voza!** Shodno toj stvarnosti, koja nije jasna, determinisana, izvesna i tekstovi koje ovde imamo, nisu strogo pesnički, već su i prozni, kolažni, tu su parole i vizuelni radovi. Ne znamo da li smo povećali brzinu i gde ćemo i kako stići, ali smo sigurni da su upravo reči one koje dolaze na cilj, a poezija ona koja najbrže odveze čoveka do čoveka.

Ovogodišnji festival u fokusu ima umetnike koji se bave vizuelnim, a pišu poeziju. Možemo slobodno reći da nam je taj pomereni pesnički pogled, pružio mnoštvo interesantnih tekstova i pokazao nam da poezija nije i ne treba da bude samo stvar pesnika, da je poezija svačija, a najviše od onih koji je ne svojataju i skromno, na bočna vrata, ulaze u te prostore.

Dakle, pred vama je saradnja- Festina lente/ Požuri polako, koja spaja dva gradska ritma, Beograd i Novi Sad, u kojoj ste slušali** i čitacete sledeće umetnike:

Una Petrović
Milica Denković
Milica Rakić
Milorad Mladenović
Luna Šalamon
Jovan Jakšić
Marina Milanović
Dragoljub Raša Todosijević
Žarko Aleksić
Milica Vučković
Miloš Tomić
Maša Vujošević
Natalija Vladisavljević
Teodora Jevtić
Suzana Rudić

*Svetski dan poezije proglasio je UNESCO 1999. godine, a Kulturni centar Beograda je dve godine kasnije, u saradnji sa pesnikinjom Dubravkom Đurić – oslanjajući se na sopstvenu i ukupnu tradiciju organizacije pesničkih programa u Beogradu – započeo manifestaciju posvećenu savremenoj poeziji koja je vrlo brzo prerasla u međunarodni pesnički festival, koji se organizuje svake godine, 21.marta.

**Javno čitanje je organizovano u Novom Sadu, ispred knjižare Bulevar Books.

Osnovac

Jedne godine
Prespavala sam put
Od mora do kuće
To je dug put i
Dugo sam spavala

Brzo smo stigli

Srednjoškolac

Godinama ne putujem a
Bila sam putnik
Četiri godine sam putovala u školu
Sat vremena tamo
Sat vremena nazad
I bila sam srećna kad mi neko čuva mesto
I nisam mogla da budem u horu
Jer sam učenik putnik

Otud moje uverenje da je teško putovati

Apsolvent

Kad sam bila mala rekla sam da želim da budem
Turista kad porastem
Mama mi je rekla da to nije zanimanje

Svojoj deci govorim da je sve moguće

Zovem se **Una Petrović**.

Opsesivno crtam gradove, kad sam tužna napišem pesmu. Sakupljam istrošene sapune i sličice sa banana.

Nomad / Akt o nevezivanju

Akt o nevezivanju iz potrebe za slobodom i da se ne bude povređen. Donosim ga kada nisam vezana ni za jedno mesto ili osobu. Tu sam između još nisam otišla, ali ljudi znaju da ću da odem, a još nisam došla, ljudi znaju da ću doći ali ne i kad. Paktovi o nevezivanju za mene napisani su bez mene. Niko ne može da voli nomada svim srcem, jer će im deo srca onda stalno lutati. Biti tamo i ovde. Ovde i tamo. Između i nigde. U svim čekaonicama ovog sveta i u svim usamljenim i iznajmljenim sobama. Teško je voleti nekog, čija je digitalna senka samo pored tebe. To nije obećanje trajanja u dvoje. To je usamljeni put. Mesto koje se nazire. Tamo negde. Kada se smestiš. Neko će doći. Da ostane. Uz tvoje ostajanje. Zato napiši i ti tvoje paktove o nevezivanju i potpiši ih današnjim suzama. Kao pečatom koji je teško slomiti, jer je i sam sačinjen od slomljenog srca. Ljubav i samoća emigracije. Daljina. Sve su to teme o kojima akt o nevezivanju govori. Iz straha. O odlasku i ostajanju. I pogrešnim i pravim putevima. Nema ciljeva, samo beskrajno mnogo početaka u nizu i divergenciji. Prema kojima se krećeš. Danas, sutra. Svaki dan, svaki sat. Bliže tom dalekom horizontu. U stranoj zemlji. Gde ćeš konačno stati da ostaneš. Malo duže.

Milica Denković je završila master studije Novih likovnih medija na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Članica Suluva, ima status samostalnog umetnika. Izlagala na više grupnih i samostalnih izložbi u zemlji i inostranstvu. Od 2018. godine saraduje sa švedskom kulturnom organizacijom Kultivera kao multimedijalni umetnik na internacionalnim projektima, festivalu At the Fringe i izložbama. Njen prvi rad iz video poezije Astronaut/2x2m selektovan je za 21 filmski i video festival u svetu u 2021/2022. godini. Takođe, bavi se slern poezijom. Član je internacionalnog benda Unbearable error koji spaja punk i poeziju. Ove godine im izlazi prvi album, pod nazivom Poezija je mrtva.

ЧИСТО МАШИНСКО НАСИЉЕ

Milica Rakić je rođena je 1972. godine u Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji. Doktorirala je na *Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu*. Član je *Saveza komunista Jugoslavije i Udruženja likovnih umetnika Srbije*. U svom radu ispituje način na koji jezik i kultura oblikuju lični identitet. Živi i radi u Beogradu.

моји живци су историјски оштећени

Milorad Mladenović (1966) rođen je u Beogradu. Diplomirao i doktorirao FLU u Bg i diplomirao na Arhitektonskom fakultetu Univerziteta u Beogradu, na kome radi od 1995. godine, sada u zvanju redovnog profesora. Aktivno se bavi vizuelnim umetnostima i arhitekturom. Izlagao na velikom broju izložbi iz ovih oblasti, u zemlji i inostranstvu. Više puta nagrađivan za svoj rad. Povremeno objavljuje tekstove iz oblasti vizuelnih umetnosti i arhitekture.

[ako kreneš ibarskom]

.

.

.

ako kreneš ibarskom
dole na jug
probaj, bar ovaj put
da ne budeš nervozna
ljuta i neprilagođena
(da se žališ, da kukaš)
probaj, bar ovaj put
da ne gledaš stovarišta
kurve i kamione
posmatraj, bar ovaj put

.

kako iza zavesa ručaju
ljudi u toplim sobama
kako dete kupuje sladoled
a seljaci iznose voće na put
posmatraj kako se vide koševi
u brdima u daljini
kako se prostiru njive i voćnjaci
a na stranama miruju sela
pod nebom
gledaj kako se dolinom jorgovana
pod magličem uz ibar
ređaju naši manastiri
što smo ih kao deca nabrajali
žiča studenica gradac
stara i nova pavlica
sopoćani
i misli kako tečeš uz ibar
slobodno lako
kako se tvoje telo meko i pitko
povija u krivinama
(kao voda)
sve do dna ibra

.

ako kreneš ibarskom
dole na jug
probaj, bar ovaj put
da ne budeš nervozna
ljuta i neprilagođena

.

Ki vagyok én most itt? / Ko sam ja sada, ovde?

Állandó mozgásban vagyok. Lebegek a települések között. Nem tartozom sehova, mindenhol otthon vagyok. A mozgás tart életben. Napközben réti sasok és sólymok követnek az út mentén, este meg a baglyok szelik át az egyenes utat előttem. Az állandó mozgásban élő testem sokszor azt érezteti velem, elég volt. Nyugodj már le. Menj haza. A nyugalmas, csendes, pihenő helyre, hova senki nem jár, kivéve ha nem pont arra vezeti útja. Az az igazság, ott is állandó mozgásban vagyok, csak nem testileg, hanem lelkileg. Még sétálok a tavak mellet és a töltésen, vágom a mezőket és réteket, nem a testem mozog. Ott időt addok arra hogy a lelkem is mozgásban legyen.

U stalnom sam pokretu. Plutam između naselja. Ne pripadam nigde, svuda sam kod kuće. Kretanje me održava u životu. Preko dana livadski orlovi i sokoli prate me, a uveče sove presecaju put ispred mene. Moje konstantno pokretno telo javlja mi da mu je dosta. Smiri se. Idi kući. Na mirno, tiho mesto za odmor gde niko ne ide osim ako nije usput. Istina je da sam i tamo u stalnom pokretu, ne samo fizički, već i duhovno. Dok hodam pored jezera i nasipa, prolazim preko njiva i livada, moje telo nije u pokretu. Tad dajem vremena da se i moja duša pokrene.

Luna Šalamon (1996, Segedin, Mađarska)

Bavim se dizajnom prostora, ili scenskim dizajnom. Radim kao asistent na Fakultetu tehničkih nauka, smer Scenska arhitektura, tehnika i dizajn. Uglavnom sam na putu između gradova. Često se dešava da se atmosfera mesta na kom se nalazim poklopi sa onim što se dešava u meni. Upravo to mi daje dodatan polet i poriv da stvaram. Navodi me, da ono što je u meni, iako u tom momentu još uvek nepoznato, izbacim na površinu papira. Nešto što doživim, neposredno iz svoje okoline, osećam da ima veze sa onim što se u meni dešava. To je trenutak kada počinjem da radim. Tu sam, fizički u svom telu, ali moje misli odlaze duboko u nesvesno...

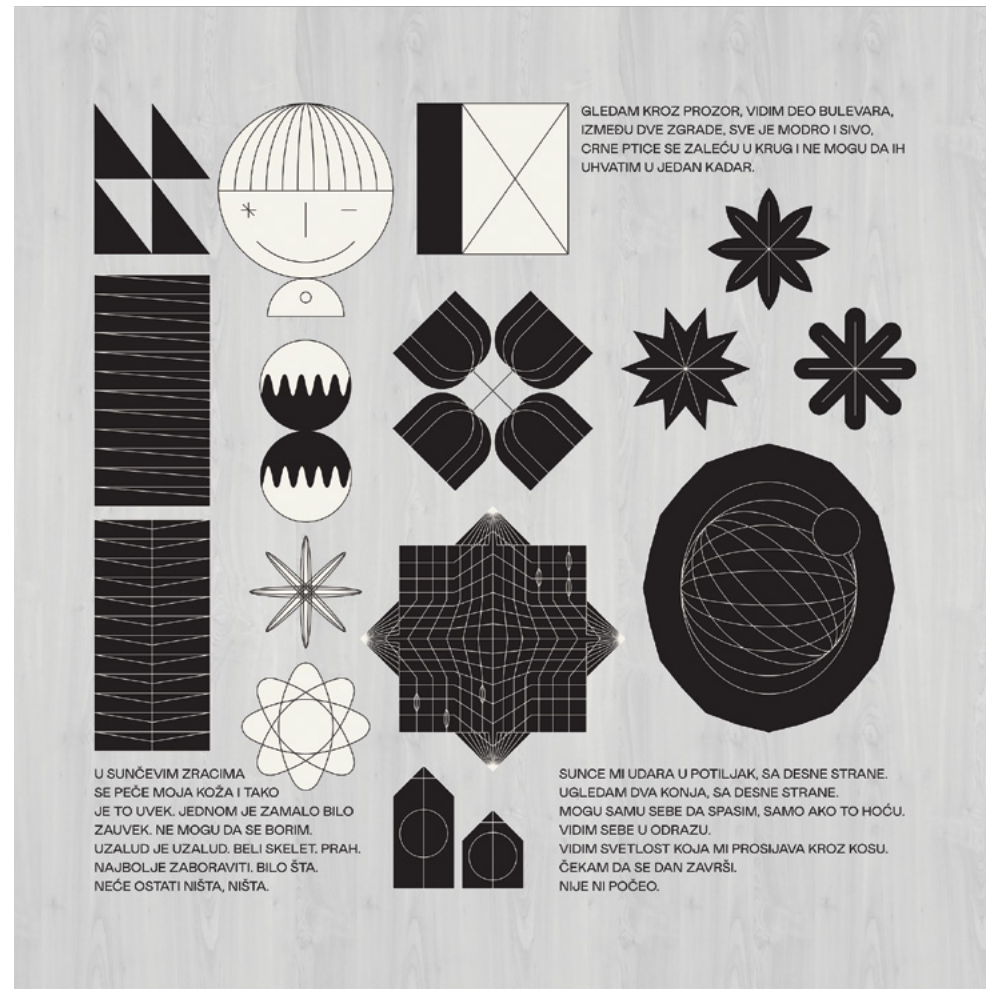
Surfer

Surfer se pita:
Da li ću danas
Savladati sebe
I Veliki talas?
Surfer se pita
Na času Ispita
Na talasu Velikog pitanja:
Da li sam spreman
Il' muda nemam
Za ovu Neman?
Između znaka Ushita!
I znaka Dubokog Ćutanja.
Kakva je moja životna
Uzlazno- Silazna Putanja?
Koji je stepen mog trenutnog
Psiho-fizičkog stanja?
Na Dasci koja život znači – let i spust
Na Talasu traži svoj pravi način
Kao pre njega Pravi Jahači -
Zadovoljstvo i Gušt!
Po rubu izvrnute Parabole
Okreće se naglavačke
Dok jaše divljeg Okeanskog konja
Do krajnje tačke –
Sile i Balansa
Do Daske i jebeno moćnog Velikog Talasa!
Vodena Masa puta Ubrzanje
To je Ludo Radovanje!
Kada krene odozgo
Da se stropošta
Šta da se čini –
Od Topa do Potopa
Koliko košta
Brza pošta
Videće se Ko je ko i Šta je šta
Ako se pojavi na Površini
Jahač Pravi u Vertikali

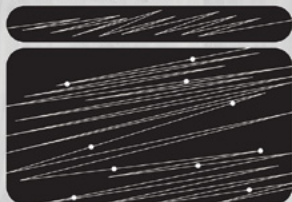
A Konj Plavetnila u Horizontali:
Zajedno na Bini –
Na Istoj Talasnoj Dužini!
Iz dubine Duše Okeana
Izranja rešenje Zen Koana!

Jovan Jakšić radi u Muzeju savremene umetnosti Vojvodine, pravi pesničke performanse i svira kantautorski pank. Nastupao na izložbi Antinomije autonomije, Paviljon Cvijeta Zuzorić, ULUS, 2021, izvodio pesme i izlagao crteže/ilustracije svojih pesama. Nastupao na Bunkerfestu, SKCNS, 2021. Učestvovao sa poetskim performansom u okviru manifestacije Sajam opravdane zloupotrebe i propalih pokušaja, Kulturni centar Rex, Beograd, 1998. godine.

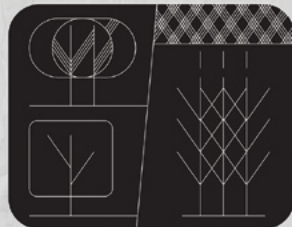
Marina Milanović, živi u Novom Sadu, radi u Beogradu.
Po pozivu ilustrator, po zvanju docent na FMKu.
Pored toga, piše poeziju i tekstove, koji predstavljaju osnovu vizuelnih radova.

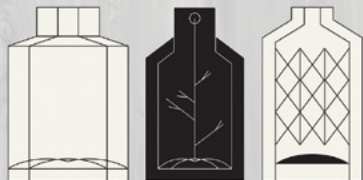
U MRAKU SE ČUJU PTICE.

ŽIVIMO ISPOD DRVETA, A ONO IZNAD NAS.
JEDNOM SU BILA TRI, SADA AKO SE SETIMO.

VETAR DUNE, UDE U KUĆU I PORUŠI SVE SA STOLA.
PROLIJE SE VODA, PROLIJE.
VETAR DUNE, VRATA VRTE SE U KRUG, VRATA VRATA.

ČUJE SE TRESAK, PROLAZI VOZ.
ČUJE SE POTRES, PROLAZI VOZ.
ČUJE SE PTICA KAKO LUPA O PROZOR,
TREŠTI KREŠTI ZOVE DRUGU DA
JOJ PRAVI DRUŠTVO.
JEDNO VEĆE SU SE TUKLE.
POLOMLJENO KRILO LEŽALO UJUTRU.

IZ MOČVARE SE IZRODI SVAŠTA.
SKAKAVCI MONSTRUMI KOJI
UVEĆE PODIVLJAJU.
BESNE LISICE TRČE ISPRED
MOJIH NOGU.
HOĆE DA MI POJEDU STOPALO.
HOĆE DA MI SKRATE ŽIVOT.
PSI ĆE PROĆI LAJATI NA JEŽA.

DOK SE U MRAKU ČUJU PTICE.

Napokon se kraj topole pojavljuje lokomotiva a vide se i prvi vagoni. Voz ide sporo i nečujno; kao da mili, kao da klizi po tek malčice nagnutoj poledici, pa čovek prosto i da posumnja da će ikad uspeti da se dokotrlja do perona. Dim više ne ide iz dimnjaka, mašinovođa ne daje nikakve znakove, pa se stiče utisak da je lokomotiva na izdisaju, da se kreće od pređašnje sile, onako bez pare i goriva. Husein ustaje, vrti glavom i nije mu jasno šta je po sredi.

Voz ulazi u stanicu. Husein se ukipio, uozbiljio se, kao da nije šef stanice već starovremenski svetac, drveni stub na seoskoj raskrsnici. Stavio je šapku na glavu, pod miškom drži uvijenu crvenu zastavicu ali rođenim očima ne može da poveruje u ono što vidi. Lokomotiva je tu, baš pred njim. Evo, već se zaustavlja, ali u njoj nema mašinovođe, nema mašinovođinog ortaka, a ni nasmejane glavudže garavog ložača. Crna lokomotiva, mutavo gvozdeno čudovište stoji pred Huseinom. Nit se trese nit šišti, nit daje znake života. Da sve bude još luđe, da luđe ne može biti, Husein ne vidi ni jednog putnika na prozorima, niti vidi one koji obično stoje kraj vrata, one nestrpljivce koji jedva čekaju da voz prikoči, pa da prvi pohrle napolje. Nikako mu ne ide u glavu da je lokomotiva prazna i da su najverovatnije i vagoni prazni. Tako lepo: prazan voz, voz bez putnika. Voz bez mašinovođe. Naokolo vlada tišina od koje se diže kosa na glavi, a srce ubrzano kuca. Srećkovići u čekaonici nisu svesni šta se napolju zbiva, a zgromljeni Husein žurno ide od vagona do vagona, mrmlja psovke, priziva svece, svaki se čas propinje na prste ne bi li u nekom od vagona ugledao kakvog živog i krštenog stvora. Već je pri kraju kompozicije, već mu se vrti u glavi, strah mu steže grlo, suši mu usta, a od putnika ni traga ni glasa. Sablasni voz, voz sa osam prljavih vagona, stoji u njegovoj železničkoj stanici, a on ne zna šta da radi, šta da preduzme i koga sada da zove u pomoć?

Dragoljub Raša Todosijević...Prvo me je moja nagluva tetka Stojanka grdno nagovarala da odem na tapetarski zanat i da postanem tapetar kao i njen brat, a moj ujak, Pedi. Potom sam pokušao da budem vojni pilot u Mostaru. Kako mi ni to nije išlo od ruke niti mi se sviđalo dosadno kadetsko društvo, vratio sam se u Beograd. Dve godine sam pohađao Kurs crtanja i vavanja u Šumatovačkoj ulici 122a. Konačno, 1964. godine, dakle godinu dana posle zemljotresa u Skoplju, upisao sam Akademiju likovnih umetnosti u Beogradu.

vozovi prevoze hramove

vozovi prevoze hramove
zemlju krstove i temelje
teretni vagoni stare šklopocije

kroz male okrugle prozore
putničkog vagona
krezubi sveštenici gledaju

crna mantija se smeje
zemlji jalovoj
koja ostaje

iz kupea vire
ženske nemirne čarape
i nevine dečije ruke

odlazi cirkus tragedije

Žarko Aleksić je studirao filozofiju u Beogradu, a umetnost i fotografiju u Beču. Radi u polju fotografije, videa, instalacije i performativnog. Interdisciplinarno povezuje umetnost i nauku, medicinu i psihologiju, tj. bavi se neuroestetikom, a okrenut je savremenom multimedijalnom pristupu uz interaktivne instalacije. Iza njega je veliki broj samostalnih, grupnih izložbi i nagrada. Osnivač je neformalne grupe UMETNIK*. Živi, a i radi, u Beču.

Mali mokri lug

Tačno u 02:58 sevale su varnice
iz jednog šahta u Bulevaru Kralja Aleksandra.
Neki ljudi koji nisam ja
Zašivali su šine
Kojim ćemo sutra ujutru ići na posao
Dok oni spavaju.
Već je bilo 03:03 kada sam,
u Malom mokrom lugu,
shvatila da Mrzim novu godinu,
iz početka,
i da imam trideset godina,
ukupno.
Nije bilo policije iako sam bila spremna da zaplačem
ako me zaustave,
ali ne zbog zaustavljanja.
zaustavljanje bi tu bilo
samo izgovor.
Mislila sam,
ako poginem za volanom, nije zgreg,
nije mi žao života,
samo,
žao mi je jer sam planirala još svašta da uradim.
I pas ima ideju, dok ide ulicom,
uzbrdo,
ka nekom cilju,
iako mi ideju ne vidimo,
vidimo samo psa.

Milica Vučković je rođena 1989. godine u Beogradu. Završila je slikarstvo na Fakultetu primenjenih umetnosti, na kojem je odbranila doktorat. Članica je umetničkog udruženja ULUPUDS, od 2014. godine sa statusom samostalnog umetnika, i ima iza sebe preko deset samostalnih slikarskih izložbi. Prvu knjigu, zbirku kratkih priča *Roj*, objavila je 2014. Potom *Jedu ljudi i bez nogu*. Objavila dva romana, a za *Smrtni ishod atletskih povreda* dobila je Vitalovu nagradu za najbolju knjigu na srpskom jeziku, objavljenu u 2021. godini. Vučković piše prozu i poeziju, pesme su joj objavljene u nekoliko književnih časopisa kao što su *Fantom slobode*, pančevački *Rukopisi*, *Povelja*, *Sent*. Živi i radi u Beogradu i Herceg Novom. Uvek sedi u ćošku.

nije želeo da igra

KOKA-KOLce

SA

LIGAMA

ZABAdaVA

Miloš Tomić

M.T. 1976-...

Kamerom, makazama il uvek gladnim očima iseca prizore iz svakodnevnog života,
i igra se s njima.

KIŠA JE PADALA

U

LETNJE

OTVORENO PISMO

i

Lila

SVE JAČE

NA

KUĆNU ADRESU

nije u redu

Nije u redu da nemaš švalera
na putu do najbližeg većeg grada
da ne primetiš one koji usput šetaju kerove
dok im dobacuju da je bolje da šetaju decu
dok se ti besramno trošiš u prazno
dok se drugi rađaju i plode
da ima ko da ih pazi
da ima ko da ih brani
da ima ko da im se divi
ionako sve to prođe brže od voza
nije u redu da nemaš švalera
brže prođe vreme
iako je vreme sa švalerom kratko
ni ne stigneš da pomisliš da se u bespuću
neki drpaju u kukuruzu
neki drpaju oko stanica
neki drpaju u susednom vagonu
nije u redu da nemaš švalera
jer svejedno stižeš na vreme
da obrišeš mrljave tragove pejzaža
koje si video kroz uglancano staklo
kad poslednja stanica izmami osmeh.

Maša Vujošević je rođena u Beogradu 1976. gde je završila režiju, povremeno radi u stuci, a povremeno se nestručno bavi svim ostalim. Zagovornik svega, učesnik opšte prakse, umetnik iznad realizacije bilo kakvih umetničkih dela, sanja da uđe u legendu, vidi da tamo nema nikog i izađe.

Sunce na vagonu

Ovo sunce nasmejano greje i obasjava vagon osvetliće krov nad glavom, pored pruge na selu kondukter pregleda ko ima karte, da pređe lepo u vagon koji je otkaćen svi se tresu ta radnja se dešava u selu.

Često se spominje da lukava lisica samo što ne uđe u poslednji vagon gde su ljudi, približavamo se poslednjoj stanici vagon se sam pokreće zajedno sa stvarima.

U tom vagonu među stvarima nalazi se krtica koja kopa ne može da siđe. Mala je a stepenice su previsoke a sad ne može da siđe.

Neko mora ući u zemlju a ne u vagon sa nepoznatim ljudima, to sunce na vagonu gleda ko se pojavljuje stranci nadgledaju da li neko od naših posmatrača stoji i gleda poljanu.

Svi su različiti a među nama nije stranac prijaće da stoje napolju u ugrejanom vagonu sede sklopčali se ko ježevi vrebaju šta je istina a šta je laž ili je neko izmislio neku pametnu stvar.

KRAJ

Ja se zovem **Natalija Vladislavljević**. Volim da pišem i bavim se plesom. Objavila sam dve knjige i napravila sam predstavu "Ples u XXI veku" sa svojim saradnicima. Rođena sam u Novim Sadu 05.07.1973.godine.

Još od malena sam pisala pesme i priče i crtala. Sve zajedno mi je bila inspiracija. Crtanje me inspiriše da pišem i pisanje da crtam. Najviše volim da pišem i crtam o prirodi. Uvek prvo napravim koncept pa tek onda radim. Uvek zamišljam sebe u nekoj prirodi i razmišljam o stvarima koje me okružuju, o prirodi i o ljudima. Kada mi se pojavi neka misao onda ja razmišljam kako bi to izgledalo.

Volim i da pišem o plesu i volim da crtam grafičke partiture za ples. Volim da putujem i da se družim.

uspori

toliko smo se jako mazili
da sam polomila nos
a već mi je kriv
možda se sad izniveliše
nema veze krijem ga
u tvom pazuhu
nema veze
tvoja ruka
na mom je licu
drži sav teret
nema veze
neka boli
tvoj novi ručni sat
mnogo glasno kuca
ne mogu da zaspim
ali tako je lako
patiti boleti
bolom voleti
voljenjem boleti
nema veze

Teodora Jevtić je rođena je 1999. godine u Beogradu. Trenutno studira na trećoj godini Fakulteta za Medije i komunikacije, na smeru za Digitalne umetnosti, usko usmerena na veštine grafičkog dizajna. Završila Muzičku gimnaziju "Stanković", a uplivavši u polje vizuelnih komunikacija, stremi ka tome da ujedini reč i sliku. Pisanje joj je neretko početna tačka likovnih projekata, u kojima teži ka stvaranju iskrenog i intimnog vizuelnog izražaja. Preplićući sopstvena iskustva, kao i iskustva ljudi oko sebe, kroz poeziju ostaje u kontaktu sa sobom i svetom u kojem živi.

Stanište

U 23. godini zavolela sam vozove,
Više nego matični kod koji mi plete boru posred čela.
Iznad svog staništa sam ja.
Unutar njega samo oplakana posteljica iz koje sam
Bačena pod oštricu sveta.
Izašla sa povezom preko očiju.
Da ništa ne vidim i ne čujem
Da sve osetim i prećutkujem

Ponedeljkom odlazim na buvljak.
Pazarim od starica koje prodaju osmeš vazduhu.
Ispod kišobrana skrivena matica plača
Vodim borbu sa plamenim jezičcima unutar sebe.
Rezovima unutar reči.
Nebeska rebra su potisnula zemlju, nakvasila krvlju svojom.
I svi leševi ćute, polumrtvi hodaju, čeznu da postanu živi.
Vratite mi hod po žici, moje pete imaju krila.
Tamo mogu podići omaž iskidanoj biti pre pada.

Suzana Rudić je rođena je u Rumi, 1996. Završila srednju školu za dizajn, iste godine upisala Akademiju umetnosti u Novom Sadu, likovni departman- vajarstvo. Objavila dve zbirke pesama, za drugu je dobila nagradu "Stražilovo". Pesme su joj prevedene na makedonski, rusinski i slovenački jezik. Trenutno je student master studija vajarškog odseka.

brže od voza
21/ 3/ 2022.
Beograd-Novı Sad

edıcija: *Sam(a) svoj pokret*

izdavač:
kulturnı centar beograda,
beograd, knez mihailova 6/1,
www.kcb.or.rs

urednica:
vitomirka trebovac

svetski dan poezije 2022 osmislili
zorana đaković minniti, vitomirka trebovac, škart
kcb u saradnji sa bulevar books

korice: škart
prelom: bojana aleksijević

štampa: alta nova
tiraž: 300
2022.

podrška:
grad beograd – sekretarijat za kulturu,
ministarstvo kutlure i informisanja republike srbije
bulevar books, novi sad

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

BRŽE od voza / urednica Vitomirka Trebovac. - Beograd :
Kulturnı centar Beograda, 2022 (Beograd : Alta nova). - [40]
str. ; 20 cm. - (Edicija Sam(a) svoj pokret)

“Tekstovi koji su pred vama, skupljeni su povodom Svetskog
dana poezije, 2022. godine i predstavljaju pesnički dijalog,
saradnju, na relaciji Beograd-Novı Sad” --> str. 5. - Tiraž 300. -
Beleške o autorima uz tekst.

ISBN 978-86-7996-269-0

1. Требовац, Витомирка, 1980- [уредник]
COBISS.SR-ID 60554505

PR
Y
Z
Z
O
V
Z

sam(a)
svoj
pskret

KULTURNI
CENTAR
BEOGRADA